

[Boligministeren]

staltninger omfatter udlejede parcelhuse. Såfremt en ejer af et udlejet parcelhus ønsker at få foretaget ændring eller udskiftning af værmøntlægget, kan der ifølge den af boligministeriet udstedte bekendtgørelse kun ydes tilskud til en sådan foranstaltning, såfremt en energikonsulent afgiver erklæring om, at tilbagebetalingstiden højst vil være 8 år.

Denne bestemmelse har til formål at sikre, at tilskuddene ydes til energimæssigt rentable foranstaltninger, og hjemmelen til denne bestemmelse i bekendtgørelsen er § 13 a i loven om statstilskud, hvorefter boligministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om en konsulenttjeneste, hvis opgave er at yde sagkyndig bistand i forbindelse med foranstaltninger i henhold til loven. Denne bestemmelse blev indsat i loven i forbindelse med de bevillinger, som blev givet som et led i augustforliget 1977. I lovforslagets bemærkninger var bl. a. anført følgende: »Det vil blive en forudsætning for tilskud, at foranstaltningernes energibesparende effekt attesteres af en sagkyndig.«

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til lov om ophævelse af lov om dødsstraf for visse handlinger begået under krig eller fjendtlig besættelse samt om ændring af militær straffelov [af Tastesen (S), Jørgen Junior (FP), Yvonne Herløv Andersen (CD), Gert Petersen (SF), Tove Jørgensen (DKP), Niels Helveg Petersen (RV), Mølgaard (DR) og Wilhjelms (VS)].

(Lovforslag nr. L 93. Fremsat 15/11 77).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jimmy Stahr (S):

Når vi her i folketinget giver love, så vil disse love normalt indeholde rammer, som andre, bestyrelser, administration og domstole, kan bevæge sig inden for. Vi lægger op til en mere eller mindre personlig bedømmelse, og desuden giver vi i langt de fleste tilfælde muligheder for at anke og for at ændre tidligere afgørelser.

Det er en vigtig del af vores lovgivning, at nye synspunkter og nye beviser skal have mulighed for at komme den anklagede til gode eller for den sags skyld til skade. De fleste af os vil ikke være den sikkerhed foruden, hvad enten det drejer sig om en lille butikstøv eller en stor skattesnyder.

Men ét sted i vores lovgivning, nemlig i de paragraffer, vi behandler i dag, er der tale om en definitiv lovgivning. Når en dødsdom er afsagt og fuldbyrdet, kan den ikke ændres. Dødsstraffen må alene af den grund være betænkelig for vores retsbevidsthed.

Hvis dødsstraffen havde det formål, at den ville redde andre og flere liv, så kunne man måske give sig til at diskutere indstillingen til dødsstraf og komme til at stå over for en ubehagelig afvejning af liv mod liv. Men intet kan påvises til forsvar for den definitive straffeform. Lande med dødsstraf har stadig mord – ja, procentvis i visse tilfælde højere end lande uden dødsstraf. Og besættelsesmagter vil fortsat myrde løs og de besatte stadig slå tilbage med mord uanset trussel om dødsstraf.

I diskussionen om dette lovforslag har der ved tidligere behandlinger været henvist til situationen under den tyske besættelse af Danmark i 1940–45. Men situationen er så unormal i tilfælde af krig, besættelse eller krigslignende tilstande, at både lovlige og ulovlige myndigheder vil give sig til at lave særlove, og derfor kan man ikke bagefter undgå en diskussion og eventuelt en tilbagevirkende lovgivning. Jeg finder det derfor ikke rimeligt af den grund alene at bevare dødsstraffen.

Både ud fra et etisk, et generalpræventivt og et lovgivningsmæssigt synspunkt vil det derfor være forkert at opretholde dødsstraffen i dansk lovgivning.

På to væsentlige områder spærrer dødsstraffen os i vore bestræbelser på at indføre et mere humant menneskesyn. Det ene drejer sig om vor opdragelse af børn og unge, hvor vi lægger vægt på at fremstille vold som noget afskyeligt. Vi kan ikke fastholde dette standpunkt rent og så stadig bevare dødsstraffen i lovgivningen. Det andet drejer sig om vore relationer til udlandet. Vi kritiserer – med rette eller urette – andre lande for vold, terror, tortur og andre grusomheder. Det synes jeg vi fortsat skal gøre, men så skal vi først have fejlet for vores egen dør.